

[Prehn.]

CD skal hermed udtale sin principielle velvilje til forslaget.

Bjørn Poulsen (SF):

Dette forslag er jo den positive del i det forslag, vi lige har behandlet. Vi vil stille os meget positivt over for dette forslag og være med til en meget hurtig behandling af det i udvalget.

Mølgaard (DR):

Som påpeget af tidligere ordførere er der en nøje sammenhæng mellem dette lovforslag og det lovforslag, vi behandlede før. Retsforbundet har også på dette område som udgangspunkt en positiv indstilling. Vi har med interesse lyttet til den debat, som har udfoldet sig mellem Faderen og Sønnen, og medmindre den Helligånd skulle komme ind under udvalgsbehandlingen og tilsige noget andet, tror vi også, at vi kan støtte dette lovforslag.

Boligministeren (Ove Hove):

Jeg siger tak for overvejende venlig modtagelse af lovforslaget og kan tilsige min medvirken til opklaring af de problemer, der er rejst af hr. Uwe Jensen, af hr. Ellemann-Jensen og af hr. Prehn.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtages uden afstemning.

Anden næstformand (Erlendsson):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om brandsikring af ældre beboelsesbygninger m. v. (Fristforlængelse, finansiering m. v.).

(Lovforslag nr. L 108. Fremsat 16/3 77).

Anden næstformand (Erlendsson):

Sammen med denne sag foretages de under punkterne 15-18 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om æn-

dring af lov om brandsikring af ældre beboelsesbygninger m. v. [af Kirsten Jacobsen m. fl.]. (Lovforslag nr. L 9. Fremsat 2/3 77).

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om realkreditinstitutter. (Midlertidige regler om lån til opretnings- og brandsikringsarbejder).

(Lovforslag nr. L 109. Fremsat 16/3 77).

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om realkreditinstitutter [af Kirsten Jacobsen m. fl.].

(Lovforslag nr. L 10. Fremsat 2/3 77).

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om midlertidig regulering af boligforholdene.

(Lovforslag nr. L 110. Fremsat 16/3 77).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Boligministeren (Ove Hove):

Det forslag til lov om ændring af brandsikringsloven, som medlemmer af fremskridtspartiet har fremsat, vedrører ligesom regeringens forslag en udskydelse af fristen for gennemførelse af brandsikring i ejendomme opført før år 1900. Det, man i fremskridtspartiets forslag sætter spørgsmålstegn ved, er, om et halvt års udsættelse er tilstrækkeligt. Jeg vil her henvise til min fremsættelsestale, hvor jeg faktisk har åbnet mulighed for, at vi kan forhandle denne frist nærmere i den efterfølgende behandling. Jeg vil dog godt i denne forbindelse understrege, at der er ganske stærke hensyn til de lejere, der bor rundt omkring i brandfarlige bygninger, som taler for, at ejendommene hurtigst muligt bliver brandsikret. I lovforslaget indgår også en ændring af brandsikringslovens § 6, stk. 1, hvorefter kommunerne får pligt til at meddele dispensation fra de generelt fastsatte krav, når der på anden måde kan sikres beboerne lige så forsvarlige redningsmuligheder.

Jeg kan oplyse, at kommunerne efter loven har mulighed for at give dispensation, og blot tilføjede, at den boligmasse, der skal brandsikres, er af vidt forskellig natur. Derfor har det heller ikke været muligt at fastsætte tekniske krav til brandsikring, der er dækkende i alle tænkelige tilfælde. Det er baggrunden for den nuværende ordning. Vurderingen af, om fravigelsen er forsvarlig, må helt naturligt ligge hos kom-

[Boligministeren.]

munen, og jeg finder derfor ikke grund til at ændre denne bestemmelse.

Endelig indeholder lovforslaget forslag om at slette den bestemmelse, der siger, at en kommune har fortrinsret til at få dækket de udgifter, som kommunen måtte have afholdt til brandsikring på en ejendom, hvor ejeren ikke har efterkommet sine forpligtelser. Denne fortrinsret ønsker man altså slettet. Jeg mener ikke, det vil være rimeligt at slette denne bestemmelse, det vil blot medføre, at nogle ejere så at sige vil kunne få deres brandsikring udført gratis, idet kommunen vil få besværet med at få de udlagte beløb tilbagebetalt, hvor f. eks. en ejendom i forvejen er prioriteret ud over sin værdi.

Henning Jensen (S):

Jeg kan på mit partis vegne tilslutte mig de bemærkninger, ministeren har fremsat om de forslag, der er stillet af fru Kirsten Jacobsen på fremskridtpartiets vegne.

Om de 3 regeringsforslag, nemlig forslaget om ændringer i brandsikringsloven og forslag om ændringer i realkreditinstitutterne og lovforslaget om ændring af lov om midlertidig regulering af boligforholdene, vil jeg gerne sige, at de giver øget adgang til en bedre finansiering af brandsikringsforanstaltningerne især i den ældre ejendomsmasse. De to sidstnævnte forslag var jo fremsat, umiddelbart inden valget blev udskrevet, og derfor er det naturligt, at de nu bliver genfremsat.

Hvad det første lovforslag angår, vil jeg naturligvis erkende, at det i nogen grad er beklageligt, at vi på et så tidligt tidspunkt efter lovens gennemførelse må til at ændre den igen for så vidt angår tidsterminerne. Det drejer sig om de såkaldte § 2-ejendomme, altså ejendomme fra før 1900. Man har konstateret, at tidsfristen for, at brandsikringen skulle være iværksat, 1. april 1977, ikke kan holde. Derfor foreslår ministeren, at denne tidsfrist udsættes med et halvt år til 1. oktober 1977. Det kan vi acceptere.

Ministeren siger, at han vil være lydhør over for et eventuelt ønske om en yderligere udsættelse af tidsfristen. Jeg vil gerne sige, at vi naturligvis er villige til at se på det i boligudvalget; såfremt der viser sig tilslutning til en yderligere udsættelse, er vi villige til at kigge på det.

Vi vil gerne understrege, at det er meget, meget vigtigt at få fastslået, at vi er nået ganske langt med brandsikringen. Det er min opfattelse, at der trods de vanskeligheder, som er registreret rent tidsmæssigt, og trods de vanskeligheder, der er for visse med hensyn til finansieringen, allerede er opnået en række brandsikringer i ældre ejendomme, som vi er vældig tilfredse med. Vi mener, at det, når tidsfristerne nu bliver forlænget, samtidig med at de økonomiske forhold bliver forbedret for de mennesker, der skal brandsikre deres ejendomme, ikke vil være længe, inden den tryghedsfølelse og den sikkerhedsfølelse – som er motiveringen for denne lovgivning – vil være til stede hos de mennesker, der fremover skal bo i disse ejendomme.

Hvad angår ministerens bemærkning om finansieringsmulighederne hilser vi med tilfredshed, at partierne bag februarforliget er enige om, at 30 mill. kr. af de 50 mill. kr., der er afsat som et led i regeringens beskæftigelsesmæssige foranstaltninger, kan bruges til at finansiere brandsikring gennem Grundejernes Investeringsfond. Her tænkes især på § 2 ejendommene. Jeg synes, det er udmærket, at disse 30 mill. kr. bliver stillet til rådighed, men kan måske stille det spørgsmål, om beløbet er tilstrækkeligt. Vi skulle gerne søge at undgå, at brandsikringen især i de ældre ejendomme, der er i en tilstand, hvor en meget markant brandsikring er nødvendig, bevirker en alt for urimelig huslejstigning for de mennesker, der bor til leje i dem.

I forbindelse med finansieringsforslagene hilser vi velkommen, at der nu gives mulighed for at optage lavt forrentede lån i Grundejernes Investeringsfond, og at der bliver udvidet adgang til at optage realkreditlån til brandsikringsformål. Også her peger man især på § 2-ejendommene.

Må jeg til sidst gøre et par enkelte bemærkninger om genhusningsproblematikken, som ministeren også peger på i sin forelæggelsestale. Jeg synes, der er grund til at glæde sig over, at Boligselskabernes Landsforening er villig til over en 2 års periode at udvide de almennyttige boligselskabers genhusningsforpligtelser fra at stille hver femte lejlighed til at stille ca. hver tredje lejlighed til rådighed.

Vi hilser også velkommen, at Grundejernes Landsforbund og Københavns kommune har erklæret sig villige til at øge indsatsen for, at

[Henning Jensen.]

der bliver stillet genhusningslejligheder til rådighed i forbindelse med § 3-ejendommene, altså dem, der skal saneres på et tidligere tidspunkt.

Vi kan som nævnt give tilslutning til ministerens tre forslag, og vi bidrager gerne til et hurtigt udvalgsarbejde, sådan at disse vigtige lovforslag kan blive vedtaget og komme til at fungere hurtigst muligt.

Anden næstformand (Erlendsson):

Ordføreren for forslagsstillerne af lovforslag nr. L 9 [om brandsikring af ældre ejendomme] og af lovforslag nr. L 10 [om realkreditinstitutter], fru Kirsten Jacobsen, har ordet.

Kirsten Jacobsen (FP):

Må jeg i anledning af det, den socialdemokratiske ordfører sagde, blot gøre opmærksom på, at jeg ærlig talt synes, det er lidt malplaceret at stå heroppe og bryste sig med, hvor godt og hvor rigtigt det er, det, vi har gennemført. Jeg synes hellere, man skulle putte hovedet under armen og være en smule fløv over det, man har gennemført. Den socialdemokratiske ordfører sagde: vi er nået langt med brandsikring, og han talte om trygheds- og sikkerhedsfølelse. Når alle og enhver i dette land ved, at grunden til, at vi skal ændre loven, er, at mere end 80 pct. af de ejendomme, der skal brandsikres, endnu ikke har påbegyndt brandsikring. Jeg synes nok, det er flot fra socialdemokratiets side at stå og bryste sig med trygheds- og sikkerhedsfølelse. Det må være et udtryk for, at man i socialdemokratiet har den opfattelse, at det bedste forsvar er et angreb, og det kørte man altså frem med her. Man roste sig også så flot af, at der i bemærkningerne stod, at Grundejernes Landsforbund og Københavns kommune havde stillet sig velvillige med hensyn til genhusningsproblemerne. Ja, det lyder da flot, at de har stillet sig velvillige. Det skrev man også sidste gang, men det er der ikke kommet en eneste lejlighed mere af. Så er alle de der fine ord ikke andet værd end det, de er skrevet på. De betyder i hvert fald ikke noget.

Fremskridtspartiet har hele tiden erkendt, at det var nødvendigt at tage visse initiativer til at brandsikre den ældre boligmasse. Vi har igennem hele det udvalgsarbejde, der ligger bag, på en saglig måde prøvet på at gøre boligudval-

gets medlemmer, herunder også socialdemokratiets medlemmer, opmærksom på både de tekniske problemer omkring brandsikringen og alle problemer omkring tidsfristerne. Vi har allerede set, at tidsfristerne for indberetning er blevet overskredet. Vi har også set, at folketinget forud for valget måtte hastegennemføre en fristforlængelse for boligkommissionernes arbejde, og nu skal vi altså til at lave generelle fristforlængelser. Hver eneste gang fremskridtspartiet har taget de problemer op både her fra talerstolen og i boligudvalget, har vi ikke fået nogen som helst sympati fra nogen som helst side, men vi har oven i købet fået at vide, at vi var rabiante, at vores forslag ikke var i overensstemmelse med virkeligheden og jeg ved snart ikke, hvilke udtryk der har været brugt, fordi vi syntes, at tidsfristerne var knappe. Men det viste sig altså, at det var forligspartierne, som ikke var i overensstemmelse med virkeligheden, når de satte nogle tidsfrister, som man allerede, da loven blev vedtaget, kunne forudse ikke kunne holde.

Jeg kan ikke lade være med at gøre opmærksom på, at det må faktisk efterhånden være sørgeligt for alle de mennesker, der i det daglige liv skal administrere den boligpolitik, der kommer ud af de forskellige forligsforhandlinger. Den tekniske, den lovtekniske side af sagen, er så dårlig, at alle de politikere, der har været med til at vedtage den, faktisk burde skamme sig over at lægge navn til. Der er et gammelt ord, der siger, det stod skatte- og afgiftsministeren heroppe og fortalte folketingsmedlemmerne om for ikke ret lang tid siden, at det er menneskeligt at dumme sig én gang, men det er tåbeligt at fortsætte med at begå den samme dumhed den ene gang efter den anden. Nu er man altså godt på vej til at gøre det igen, når man nu endelig har fået et arbejde sat i gang omkring en ændring af brandsikringsloven: den skal hastes igennem folketinget nærmest på halvandet døgn. Det hører ingen steder hjemme.

Man kan meget nemt komme uden om det problem, for vi er alle sammen enige om, at den 1. april er altså snart, og vi er også enige om – jeg er i hvert fald enig med dem, der ikke synes, at folk skal tvinges til at begå ulovligheder – at den frist skal forlænges. Man kunne simpelt hen vedtage en generel fristforlængelse og sætte boligudvalget til at gennemgå både den tekniske og den finansielle side af sagen,

[Kirsten Jacobsen.]

groft og grundigt, således at det produkt, der kom ud af boligudvalgets arbejde, var af en sådan art og kvalitet, at vi både kunne være det bekendt og sidst, men ikke mindst, at vi ikke skulle til at ændre det om 14 dage, 3 uger eller en måned. Jeg synes, det ville være for flovt at hoppe på den vogn én gang til.

Det er jo typisk, at sådan foregår arbejdet med boliglove her i Danmark. Boligsikringsloven ændrer vi flere gange om året. Sidst sagde man: ja men det skal vi da undgå, så nu laver vi en automatisk dyrtidsregulering. Da man så havde lavet en automatisk dyrtidsregulering, for at den ikke skulle ændres hvert år, har vi oplevet, at vi har ændret den to gange siden oven i købet inden for det samme år.

Så gennemførte vi en ejerlejlighedslov. Hvad ser vi? Vi kunne forudse alle de frygtelige resultater, der kom ud af det, da vi brugte ølkassejargon og jeg ved ikke hvad. Nu sidder forligspartierne i dyndet op til halsen. Nu må de til at ændre den et år efter, at de har vedtaget den. Vi ved også, vi har gennemført en omkostningsbestemt husleje, som man måtte ændre, inden den overhovedet var trådt i kraft. Og huslejenævnets klagesager, ja, der er halvdelen ikke engang færdigbehandlet endnu. Det er altså den kvalitet af boliglovgivning, som man sender ud til befolkningen, og som den skal finde sig i. Jeg synes altså ikke, at folketinget kan være bekendt én gang til at sende noget ud, som man ikke er stensikker på er rigtigt og er gennemarbejdet i den mindste detalje. Jeg vil gerne herfra foreslå, at man gennemfører en generel fristforlængelse – det kan man jo teknisk gøre, hvis man udarbejder et par ændringsforslag til fremskridtspartiets lovforslag – og at man så gennemarbejder ministerens forslag på en sådan måde, at vi er stensikre på, at vi ikke skal diskutere brandsikring igen om 14 dage eller 3 uger, at vi er stensikre på, at de lovforslag, der kommer ud, er lovteknisk af en sådan kvalitet, at vi kan være dem bekendt.

(Kort bemærkning).

Henning Jensen (S):

Det er jo ikke første gang, fru Kirsten Jacobsen farer stærkt frem fra denne talerstol. Derfor overrasker og chokerer det mig heller ikke, at det sker ved denne lejlighed. Jeg vil bare understrege over for fru Kirsten Jacobsen, at vi naturligvis med dette forslag erken-

der, at der er nogle tidsfrister, der ikke kan holde. Men når jeg tillod mig at nævne, at vi føler, at brandsikringsforanstaltningerne alligevel skrider, skal vi så sige delvis tilfredsstillende fremad, er det jo, fordi vi har kendskab til, at man i en række provinsbyer ikke har de samme tidsmæssige problemer, som vi har registreret her i Københavns kommune. Derfor føler jeg, at jeg godt kan tillade mig at sige, at der er eksempler på, at brandsikringen skrider planmæssigt frem.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Nu er jeg jo naturligvis bekendt med, at hr. Henning Jensen er valgt i en lille provinsby nede i Midtjylland, hvor der måske findes halvanden udlejningsejendom, men jeg kan gøre hr. Henning Jensen opmærksom på, at han til Københavns kommune kan lægge Ålborg, Århus, Odense, Randers og alle større provinsbyer.

Johan Philipsen (V):

Jeg skal bestræbe mig på at genindføre en rolig tone.

Hvad angår brandsikring af ældre bygninger, føler jeg i grunden en behersket glæde ved de mange ændringer i denne lovgivning. Jeg vil gerne begynde med den sætning, som jeg ved interesserer ministeren mest – og måske alene – nemlig, at venstre stadig er velvillig over for løsningen af det problem, vi står over for, trods de vanskeligheder, vi har haft undervejs. Men jeg nødes til at henvise til de udtalelser, jeg kom med ved første behandling den 13. januar 1976, hvor jeg advarede imod for stramme tidsfrister og mod for strenge krav, og hvor jeg fremhævede boligernes forskellighed og sagde, at det var års forsyndelser, man nu ville rette op på. Sagens forløb har jo vist – og det forklarer vel de mange ændringer – at det, når det kommer til stykket, vel var meget få, måske ingen, der i starten vidste ret meget om dette problem; der var i hvert fald ikke mange, der var opmærksomme på problemet.

Da jeg i går aftes skrev dette, mindedes jeg den årlige gennemgang af bygningerne på landet med skorstensfejermesteren i hånden og hans hårdhændede påpegning af, at hvis ikke det og det blev bragt i orden, ville der falde bøder osv. Således var og er det på landet, og så spørger jeg: hvor har Københavns og andre storbyers myndigheder i grunden været i denne

[Johan Philipsen.]

sag? Fik vi ikke en boligkommission i København i så vidt jeg husker 1958 eller deromkring? Men overholdelsen af landets love har været temmelig uensartet; det er vort udgangspunkt.

Så har jeg yderligere et par ting at føje til. Jeg håber, ministeren nu har taget grundejerne og lejerne i ed forud for genfremsættelsen. Jeg har selvfølgelig ikke principielt noget imod uenighed, men det er uheldigt, når fremstillingerne af foreliggende facts er forskellige, alt efter hvem der fremstiller dem, og således forløb det sidste udvalgsmøde jo. Jeg har ikke dermed taget stilling til, hvem der førte falsk tale, men noget sådant er altså uheldigt, og det får mig til at spørge ministeren, om han har taget grundejerne og lejerne i ed.

Dertil kommer, at fristforlængelsen efter min mening er for kort – det samme antyder ministeren jo også i sin fremsættelsestale. De øvrige ændringer er nødvendiggjort undervejs af den undervurdering af opgavens omfang, som fandt sted i første omgang, og så skal jeg ikke omtale den yderligere.

Om de 30 mill. kr.s tilskud vil jeg kun sige, at venstre under andre vilkår principielt ville være velvillig over for tilskud af den art. Men da finanslovsforslaget, som vi jo skal behandle i næste uge, er fuldt af forslag om udskydelse af betalingen af milliarder af kroner af årets udgifter til en uvis fremtid, som nogle mener bliver bedre, men som andre måske lidt mere realistisk betragter som værende relativ uændret, stiller vi os skeptiske, men vi er da villige til at se på tilskuddet i en større sammenhæng, også i forbindelse med brandsikringen.

Jeg vil gerne have besvaret det spørgsmål i udvalget: hvor klogt er det med den hårde afgrænsning på 60 m² for tilskud? Og hvor meget ved vi i grunden om, hvor store lejlighederne er, og hvor mange af dem der er f. eks. bare en smule over 60 m²? Den grænse er meget absolut formuleret, og det vil jeg gerne have drøftet og have oplysninger om.

Så skal jeg til sidst kun sige noget om fremskridtspartiets forslag nr. L 10 vedrørende ændring af loven om realkreditinstitutter, § 2, der jo får den meget hårde virkning, at forhåndslåneordningen træder i kraft øjeblikkelig. Vi har en aftale imellem Realkreditrådet, Nationalbanken og regeringen om udstedelse af for ca. 30 mia kr. obligationer, og vi har et finanslov-

forslag med betydelige lånekonsekvenser. En hurtig gennemførelse af en forhåndslåneordning vil jo, uanset hvordan man vender og drejer det, overgangsvise give en meget betydelig pukkel af obligationer, og det er jeg ikke parat til at tage beslutning om i den nuværende situation, selv om jeg i øvrigt har sympati for at give bygherrerne den størst mulige sikkerhed for at kende den endelige pris. I øvrigt har vi også i de senere måneder fået et terminsmarked, som måske i nogen grad vil kunne løse de problemer.

Jeg kan gentage tilsagnet om en velvillig udvalgsbehandling og den beherskede glæde ved de mange ændringer.

Anden næstformand (Erlendsson):

I anledning af en bemærkning fra den sidste taler vil jeg gerne sige, at det er formandens opgave at påse, at god tone overholdes under forhandlingerne. Det mener jeg er sket, og jeg har ikke følt mig foranlediget til at gribe ind over for, hvad der er sagt her. Jeg mener ikke, god tone er overskredet.

Keld Andersen (KF):

Forslagsstilleren til lovforslag nr. L 9 om ændring af loven vedrørende brandsikring af ældre beboelsesejendomme foreslår, at fristen for gennemførelse af brandsikringsbestemmelserne udsættes til 1. april 1978, medens ministeren i lovforslag nr. L 108 vedrørende ændring af samme lov foreslår fristen udsat til 1. oktober 1977. Under alle omstændigheder er der tale om en ønskelig udsættelse, idet der i den nuværende lov kun er en frist til 1. april 1977. Vi finder i og for sig, at en frist til den 1. oktober 1977 er rimelig, men er naturligvis villige til at se nærmere på dette spørgsmål i udvalget.

For så vidt angår brandsikringsreglerne i øvrigt, forstår jeg på ministerens bemærkninger til lovforslaget, at ændringerne har været forhandlet med repræsentanter for kommunerne, Grundejernes Landsforbund og Lejernes Landsorganisation, hvilket jeg hilser med tilfredshed.

Hvad angår lovforslag nr. L 109 om ændring af lov om realkreditinstitutter, konstaterer jeg med glæde, at der ifølge ministerens bemærkninger ikke bliver tale om udgifter for det offentlige eller ændringer i omfanget af den statslige administration.

[Keld Andersen.]

Vedrørende lovforslag nr. L 10, også angående loven om realkreditinstitutter fremsat af fremskridtspartiet: det fremgår bl. a. af bemærkningerne til lovforslaget, at man ønsker at kunne tilbyde en form for forhåndslåneordning. Det er tanker, som det konservative folkeparti tidligere har udtalt sig positivt om, og den indstilling har vi da også fortsat. Jeg har imidlertid lidt svært ved at se disse tankers rette sammenhæng med den ændring af lov om realkreditinstitutter, som er til behandling, som følge af tilskud til finansiering af de udgifter, som de omtalte brandsikringsregler afstedkommer. Vi vil imidlertid se nærmere på disse ting i udvalget.

Sluttelig skal jeg generelt om de af ministeren fremsatte lovforslag sige, at vi i den konservative gruppe er indstillet på en hurtig og saglig behandling i boligudvalget, hvor vi jo får lejlighed til at se nærmere på visse af detaljerne i lovforslagene.

Prehn (CD):

Der findes i dag et stort antal ældre og brandfarlige ejendomme. Det må være i alles interesse så hurtigt som muligt at gøre disse ejendomme og dermed lejlighederne i disse beboelige på en sådan måde, at de kan bebos uden skræk. Det er de ejendomme, der er bygget før 1900, som indeholder de mest brandfarlige boliger, og det er da også dem, vi først og fremmest skal sikre. Midlerne til denne sikring skal skaffes fra realkreditinstitutterne, og lånene skal efter forslaget have en løbetid på indtil 20 år.

Jeg vil gerne på dette tidlige tidspunkt i forhandlingerne spørge boligministeren: er det ikke en ret lang løbetid? Og vil ikke mange af disse boliger inden de 20 år være saneringsmodne og ubeboelige?

Under hensyntagen til de alvorlige konsekvenser, en udsættelse af lovforslagets gennemførelse vil kunne få, skal jeg tilsige CDs positive støtte under det kommende udvalgsarbejde.

Bjørn Poulsen (SF):

Hvad angår lovforslag nr. L 108 vedrørende brandsikring af ældre beboelsesbygninger m. v., er vi da absolut positive over for det, og vi vil gerne være med til, at det kommer igennem så hurtigt som muligt. Om fristen skal udskydes 1/2 år eller 1 år må vi kigge på. Jeg forstår på

boligministeren, at han ikke er bleg for eventuelt at ændre det.

Jeg vil sætte et spørgsmålstegn ved, om de foreslåede 30 mill. kr. er nok til at klare disse økonomiske problemer.

Resten af de foreliggende lovforslag ser jeg ikke nogen grund til at gå nærmere ind i en debat om her, for det er noget, vi kan klare i udvalget, og jeg håber, at vi i udvalget kan få problemerne ordentligt gennemarbejdet via disse forslag, så vi kan få gang i brandsikringen. Det er nærmest uhyggeligt stadig væk i 1977 at se, hvor dårlige boligerne er hvad angår brandsikring.

Kaj Hansen (DKP):

Jeg skal først tage fremskridtspartiets forslag og først L 9 om brandsikring af ældre beboelsesbygninger m. v., hvor man ønsker at udskyde fristen til den 1. april 1978 og endvidere vil pålægge kommunerne en pligt til at dispensere. Det forslag kan vi ikke støtte; vi kan ikke gå med til denne udskydelse.

Hvad angår fremskridtspartiets forslag om ændring af loven om realkreditinstitutter, kan jeg sige, at det såmænd ikke er noget vigtigt spørgsmål for os, om en ejer kan låne til 85 pct. eller som efter regeringens forslag til 75 pct. Det, der interesserer mig ulige mere, er, hvem der skal forrente disse lån, og hvem der skal betale. Det skal jeg komme tilbage til.

Med hensyn til § 2 i fremskridtspartiets forslag om forhåndslån vil jeg sige, at vi principielt ikke er imod-forhåndslån, men vi tror bare ikke, det er noget, der kan gennemføres sådan lige huhej. Man må være klar over, at der i en periode vil blive en dobbelt belåning: dels dem, der i øjeblikket har ansøgninger og skal have belånt efter den gamle ordning, dels kommer der pludselig en hel del, som skal have belånt efter en ny ordning som forhåndslån. Der opstår altså et dobbelt lånebehov, og det tror vi ikke kan klares, uden at man laver en overgangsordning. Men principielt er vi ikke imod forhåndslån.

Så kommer jeg til regeringens tre lovforslag, og dem skal jeg tage i den rækkefølge, at jeg tager de mindst vanskelige først og begynder med forslaget om ændring af lov om realkreditinstitutter. Den foreslåede forhøjelse af lånegrænsen har vi ikke noget principielt imod, og vi har derfor heller ikke noget imod at støtte dette forslag.

[Kaj Hansen.]

Det bliver straks værre, når vi kommer til nogle af de andre lovforslag. Den del af forslaget om ændring af loven om brandsikring af ældre beboelsesbygninger, der drejer sig om fristforlængelse, er vi meget betænkelige ved. Vi er ude i en udvikling, hvor vi hele tiden skubber nogle datoer frem foran os. Hvorfor gør vi i grunden det, og hvorfor vil man have det? Fordi nogle fundamentale ting ikke har været i orden, da denne brandsikringslov blev gennemført. Vi sagde udtrykkelig dengang, at der ikke er tilvejebragt en finansieringsordning, der er så betryggende, at man undgår store huslejeforhøjelser for lejerne. Vi sagde også dengang, at genhusningsproblemet heller ikke er klaret, og det er derfor, disse frister ikke kan holde. Vi er villige til at forhandle om disse frister i udvalget, men jeg kan sige, at vi ønsker dem så knappe som muligt.

Forslaget om at yde et beløb på 30 mill. kr. af statskassen til Grundejernes Investeringsfond som tilskud til brandsikringsforanstaltninger har vi selvfølgelig sympati for, fordi det skal bruges til at undgå nogle husleje-forhøjelser som følge af brandsikring.

Men jeg må ærlig talt sige, at jeg bliver meget bekymret, når jeg når til forslaget om ændring af lov om midlertidig regulering af boligforholdene, for på trods af at man siger, man skal undgå urimelige husleje-forhøjelser, stiller man nu forslag om ændring af loven om midlertidig regulering af boligforholdene, hvor man efter § 13 vil indsætte en ny paragraf om at reglerne i § 13, stk. 1-4, ikke kommer til anvendelse. Hvad er det så for regler? Det er regler, der siger, at hvis der bliver tale om leje-forhøjelser over 25 pct., kan de indbringes for huslejenævnet. Så må jeg spørge: er det husleje-forhøjelser af den størrelsesorden, man opererer med, for hvorfor vil man ellers have fjernet disse paragraffer fra lovforslaget nu?

Man siger endvidere, at en udlejer, der har udført foranstaltninger som nævnt i stk. 1 med lån fra Grundejernes Investeringsfond, i stedet for leje-forhøjelse efter § 13 kan kræve lejen forhøjet med den årlige ydelse af det til finansiering af brandsikringen optagne lån med fradrag af et beløb svarende til 1 pct. af ejendoms-værdien. Men så tilføjer man: denne regel finder dog kun anvendelse, når den således beregnede leje-forhøjelse ikke overstiger 15 kr. pr m² bruttoetageareal. Vil det sige, at man opererer med leje-forhøjelser på 15 kr. pr. m²?

Der synes at være nogle uklarheder i disse paragraffer, og jeg kan sige på forhånd, at jeg vil stille en lang række spørgsmål netop angående disse paragraffer, for på trods af at der stilles forskellige midler til rådighed fra den ene og den anden kasse, finder jeg ikke, at lejerne i brandfælderne er sikret mod leje-forhøjelser. Jeg kan tilføje, at kommunisternes medvirken først og fremmest vil tage sigte på, at det ikke bliver de lejere, der i forvejen bor i de elendigste boliger i dette land og ingen skyld har i, at det er brandfælder, der også kommer til at betale.

Jeg synes også man har ret til i dag at sætte det i relation til det mæglingforslag med en 2 pct.s lønforhøjelse, som vi har set komme for dagen de sidste par dage; disse ting står ikke i noget rimeligt forhold til hinanden. Man ved også udmærket godt, at det netop først og fremmest er folk med små indtægter, som bor i disse brandfælder. De, der har magt over det økonomisk, har fjernet sig fra brandfælderne for lang tid siden. De bor helt andre steder, hvor brandfaren ikke er så stor.

Der kræves altså et opklaringsarbejde i udvalget omkring disse ting, og der kræves i virkeligheden en lovgivning, som ikke er så småtskåren som den, vi ser her. Når man i andre henseender taler om beskæftigelse og mange andre ting, må man her spørge: hvorfor i alverden skal det være lejerne, som er udset til at betale en del af de brandsikringsforanstaltninger? Det er ikke deres huse, de har aldrig købt dem. De er flyttet ind dér, fordi de ikke har haft råd til at bo andre steder, og det er fuldstændig urimeligt at pålægge leje-forhøjelser på grund af brandsikringsforanstaltninger.

Mølgaard (DR):

Til vejledning forud for det forestående udvalgsarbejde om dette sæt lovforslag skal jeg oplyse, at retsforbundets folketingsgruppe i det store og hele er positivt indstillet over for disse lovforslag, men nok tilbøjelig til at sætte flest spørgsmålstegn ved det sidste af de på dagsordenen opførte lovforslag, nemlig lovforslag nr. L 110 om midlertidig regulering af boligforholdene, og at stille flest spørgsmål med hensyn til lovforslagene vedrørende brandsikringen.

Et langt stykke hen ad vejen, som det vist hedder, er vi enige med fru Kirsten Jacobsen i hendes principielle betænkeligheder ved at gennemtrumfe frister, og jeg tror for så vidt, at

[Mølgaard.]

ministeren er det samme. Jeg ser det som et udtryk for samarbejdsvilje over for dette ting med dets mange forskellige fraktioner, når ministeren i lovforslaget lægger op til, at man kan forhandle om, hvilken frist der skal sættes. Men det er også vigtigt, at den nye frist, man sætter, både er så realistisk, at den kan føres ud i livet, og er så troværdig, at den bliver ført ud i livet, for ellers lægger man jo op til endnu en afventen af situationen, endnu en afventen af en ny beslutning i folketinget, og det kan vel egentlig kun skade lovgivernes anseelse, ligesom det bestemt ikke gavner brandsikringen af vore beboelsesbygninger, som det hele jo drejer sig om.

Vi er positivt indstillet over for den liberalisering på realkreditinstitutområdet, som fru Kirsten Jacobsens lovforslag lægger op til, og vi er på tilsvarende vis positivt indstillet over for regeringens lovforslag på dette område.

Wilhjelm (VS):

Det lovforslag om en generel ét års udsættelse, som fremskridtspartiet har fremsat, kan vi ikke støtte. Jeg er nødt til at gøre en enkelt principiel bemærkning om den slags problemer, for det er klart, at når tidsfristerne faktisk er ved at udløbe og man altså i virkeligheden kriminaliserer ting, der nu er uundgåelige, ville vi normalt være rimelige, som jeg også sagde, da man forlængede fristerne for Københavns boligkommission, og give den forlængelse. Men da det, der her er tale om, er, at man simpelt hen har nedprioriteret disse opgavers løsning, så man nu står i den situation, at man virkelig har forsømt mulighederne for at gennemføre dem og derfor føler sig tvunget til at give tidsfristforlængelser, kan vi ikke deltage.

Vi er også imod den halvårsforlængelse, som regeringen foreslår, og vi ser ikke med nogen større velvilje på, at ministeren ligefrem lægger op til, at han gerne vil snakke om en yderligere forlængelse ud over det halve år. Man må se på det, der er baggrunden. Da vi stod her den 30. november sidste år, dagen før Københavns kommunes boligkommissions tidsfrist udløb, og var i en tvungen situation, hvor et flertal også forlængede fristerne uden i virkeligheden at have noget valg, blev der sagt fra den daværende socialdemokratiske boligminister til fru Kirsten Jacobsen – og jeg må erkende, at fremskridtspartiet jo hele tiden har sagt, at disse frister skulle være længere, hvad vi ikke har været

enige i – at ingen, hverken kommuner, grundejere eller andre, bortset fra fremskridtspartiet, havde ønsket fremskridtsforslaget, der gik på, at alle datoerne skulle udsættes. Men så kommer man nu, ikke bare fra fremskridtspartiet, men også fra regeringen, og foreslår denne generelle udsættelse, som ingen, hverken kommuner, grundejere eller andre, bortset fra fremskridtspartiet, for få måneder siden havde ønsket.

Jeg mener, det viser, at der er tale om en nedprioritering, og at man hverken har evnet eller villet følge det store PR-nummer op, man lavede for brandsikringen for et års tid siden, specielt i Københavns kommune og fra de pågældende forligspartier, og man bliver som VSer gladere og gladere for hver dag over, at man ikke tog medansvar for det makværk, der blev lavet dengang.

I det andet lovforslag fra fremskridtspartiet er der i hvert fald én bestemmelse, der gør, at vi ikke kan støtte det, og det er ideen om, at man nu skal åbne for forhåndslåneordninger. Det har vi diskuteret så tit, og det har jeg givet vores begrundelser for: denne endnu større rentefølsomhed for byggeriets igangsættelser, der vil blive med en forhåndslåneordning, er for os tilstrækkeligt til at sige nej til den under de nuværende vilkår.

Noget andet i dette forslag findes mere eller mindre parallelt i regeringens forslag, så det vil jeg hellere tage under ét, og det er finansieringsproblemerne. Jeg mener, man må hæfte sig ved, at det nu hedder, at forudsigelserne om de 3.000 kr. pr. lejlighed i hvert fald ikke holder stik, og at det forsigtigt gøres op til, at det nok snarere er 5.000 kr. Det er en 67 pct.s forhøjelse på mindre end et år, så der må jo have været temmelig meget galt med det bestik, man tog hidtil, og det demonstrerer i hvert fald, at man skulle have taget disse finansieringsproblemer alvorligere, da man oprindeligt fremsatte brandsikringslovforslaget.

Den måde, det burde have været tacklet på – vil jeg gerne gentage – var efter VS' opfattelse den, at man sagde: her er simpelt hen tale om noget, som bør være i orden i de ejendomme, og nu har ejerne lige fået fuldstændig umotive-rede og meget høje indtægtsstigninger i kraft af kapitalafkastet på de 7 pct. og den såkaldte omkostningsbestemte leje. Hvad kan så være mere rimeligt, end at man i hvert fald giver lejerne den smule for de lejeforhøjelser, at man sikrer deres boliger mod brand, og at brand-

[Wilhelm.]

sikringen derfor skal finansieres af ejerne gennem det, der er stigningen ved kapitalafkastet på de 7 pct.?

Det viser sig nu også af det mere udførlige materiale, der er kommet, og som der er grund til at takke for – med forbehold, som jeg skal vende tilbage til – at der ville være rigelig plads i de aller-, aller-, allerfleste tilfælde inden for stigningen i kapitalafkastet, men at man nu sidder og fedter med alle mulige nødløsninger og ødelægger vedligeholdelseskontoen og ødelægger opretningskontoen og alligevel skal ud at låne penge og er nødt til at ændre vilkårene for Grundejernes Investeringsfond med højere rente for udlånene og med en regel om, hvor meget de, der skyder ind, så må få alt i alt, alt sammen for at fedte sig frem til nogle beløb, der alligevel ikke rækker, og som man i de allerværste tilfælde vil supplere med nogle 25 pct.s tilskud. Vi er glade for, at vi ikke har været med til det her fra starten, og vi mener stadig væk, at den løsning, man burde finde på finansieringen, var at lade det finansiere over kapitalafkastet og ikke lægge yderligere på lejerne, heller ikke i den form, at det tages af opretningskonti og vedligeholdelseskonti.

Det, man ser nu, er, at der til trods for at man inddrager et helt års vedligeholdelseskonto, og til trods for at man inddrager hele opretningskontoen for de 15–20 år, man vil lade disse lån løbe, så der ikke er en øre til opretning af netop de ejendomme, der trænger mest til opretning, alligevel vil være et lånebehov, som ifølge det enorme bilag, vi har fået så sent, at ingen har kunnet bruge det til noget i hvert fald under denne førstebehandling, alligevel i typiske tilfælde vil medføre lejeforhøjelse på grund af de lån, det er nødvendigt at tage, på 15 pct. Det kan ses i tabel 2, en side, der ikke er nummereret, henimod slutningen.

Det typiske tilfælde, siger jeg. Ja, for det er nemlig de små, dem på 60 m² med den hidtidige leje, 60 kr. pr. m², der nævnes, og når man så fylder tabellen ud med alle mulige andre fuldstændig fiktive forslag eller eksempler, ender man selvfølgelig med lejeforhøjelse. De, der har en leje på 100 kr. pr. m² og er over 100 m² store, giver jeg ikke meget for. Det er de typiske tilfælde, som de førnævnte boliger, der i øjeblikket står over for brandsikring, og som er fra før 1900, eksemplet dækker, eksemplet med de 60 m² og de 60 kr. pr. m², og dér vil

lejeforhøjelsen være 15 pct., til trods for at man dræner deres vedligeholdelseskonto, og til trods for at man dræner deres opretningskonto i 15–20 år. Det mener jeg er klart uacceptabelt, og det må man finde en anden løsning på. Det vil vi gerne kigge med på, men vores principielle indstilling er altså, at det burde finansieres af kapitalafkastet.

Jeg finder i øvrigt, at denne redegørelse har været interessant læsning. Jeg vil ikke påstå, at jeg har fået læst hvert ord, men dog noget af det, og jeg beklager som sagt meget, at vi først har fået den så sent. Den må jo i virkeligheden have foreligget, da regeringen fremsatte forslagene, før valget blev udskrevet. Det er altså måneder siden. For jeg går da ud fra, at man ikke har bestemt, hvilken model man ville vælge, før man havde dette arbejde tilendbragt med lejerne og grundejerne. Derfor må hele denne redegørelse have foreligget. Den er ganske vist dateret 1. marts, men det havde dog også været noget, om vi havde fået den på det tidspunkt. Så er den videredateret 18. marts, og først nogle dage senere fik vi den her. Men den har været interessant, bl. a. af den grund at man ser grundejerne springe rundt og nu insistere på at kalde brandsikring for vedligeholdelse. Det kan i og for sig være ligegyldigt, hvad vi kalder det, men hvis det er vedligeholdelse, er det altså en forsømmelse, at den ikke er gennemført hidtil, slet og ret. Ejerne er pligtige at vedligeholde deres ejendomme, og det har de så ikke gjort. Men hvorfor insisterer de nu på at kalde det vedligeholdelse? Jo, for så kan de trække udgifterne fra på deres selvangivelse. Når der er skattefiduser inde i det, skal det hedde vedligeholdelse, men når det er lovpligtig vedligeholdelse, hører det ikke under vedligeholdelse. Det er et grundejersynspunkt, og det er kommet tydeligt frem i denne redegørelse.

Vi finder den også interessant derved, at den viser, i hvor høj grad man bliver nødt til at lave lejestigninger, til trods for at man altså har valgt den løsning at dræne opretningskontoen og dræne vedligeholdelseskontoen.

Så kommer man – og det er det sidste element af det, som jeg skal kommentere – med tilskudsordningen på de 25 pct. Men hvad er det for noget? Jeg vil ikke sige, at vi på forhånd vil afstå fuldstændig fra at deltage i sådan noget, men jeg synes, vi bliver nødt til lige at se rammerne for det. Det er en tilskudsordning, som kun træder i kraft, hvis brand-

[Wilhelm.]

sikringsudgiften på den lille snodede lejlighed, det drejer sig om, overstiger 6.000 kr. Ellers er der ingen tilskud, og i det aller-, allermost effektive tilfælde, nemlig hvor brandsikringsudgiften er 12.000 kr., så man kan udnytte tilskuddet maksimalt, dækker tilskuddet altså 17 pct. af brandsikringsudgifterne, medens det øvrige stadig væk skal tages af opretningskontoen, af vedligeholdelseskontoen og af nogle lån, der i det tilfælde vil give langt større lejeforhøjelse end de 15 pct., der er gjort til det typiske tilfælde.

Alt i alt kan det se lidt forvirret ud med disse tre lovforslag, men prøver man at sammenstykke dem, er det klart uacceptabelt. Det er helt uacceptabelt, at man både skal ødelægge opretningskonti og vedligeholdelseskonti og så alligevel banke lejeforhøjelser ud, der typisk vil ligge på de nævnte 15 pct., og som tilskudsordningen dækker en lille bitte, bitte smule af. Jeg vil håbe, at man finder andre løsninger på det under udvalgsarbejdet.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Ordføreren for forslagsstillerne til lovforslag nr. L 9 (om ændring af lov om brandsikring af ældre beboelsesbygninger m. v.) og lovforslag nr. L 10 (om ændring af lov om realkreditinstitutter), fru Kirsten Jacobsen, har ordet.

Kirsten Jacobsen (FP):

De to lovforslag, som fremskridtspartiet har fremsat, om ændring af lov om brandsikring af ældre beboelsejendomme og af lov om realkreditinstitutter, er udtryk for, at fremskridtspartiet hele tiden har haft en positiv holdning over for brandsikringsopgaven. Det fremgår også klart af, hvornår de er blevet fremsat: noget af det første, vi foretog os, var at gennemføre disse to lovforslag.

På det tidspunkt, fremskridtspartiet fremsatte sine forslag, forelå der ikke noget som helst, i hvert fald ikke skrevet på et papir, om, hvad ministeriet eller forligspartierne havde tænkt sig at gøre. Lige inden valget oplevede vi jo, hvorledes det hele faldt på gulvet, fordi den ene stod og talte hvidt og den anden stod og talte sort, og så viste det sig, at de overhovedet ikke havde talt med hinanden. Derfor synes jeg – og det meste af det, der ligger i alle disse forslag, både ministerens og dem, fremskridtspartiet har fremsat, er jo teknik – at vi oppe i udvalget skal blive enige om, at det her nu skal

laves på en ordentlig og en forsvarlig måde, og at det ikke skal sendes ud her fra folkettinget ved tredje behandling, før vi er stensikre på, at det er sidste gang, vi laver ændringer i de brandsikringsforslag.

Man har spurgt, hvorfor vi har indsat vores forslag om forhåndslåneordning i dette lovforslag. Det har såmænd den enkle tekniske forklaring, at da dette forslag oprindeligt blev fremsat, var det enkelt og teknisk gennemførligt at lave ændringen i det samme forslag. Derfor er begge dele altså indarbejdet i lovforslag nr. L 10. Hvis man er positiv over for tanken om at lave en forhåndslåneordning – og det tror jeg faktisk de fleste er – skal man også erkende, at hvis den skal have nogen virkning og nogen mening, skal den sættes i kraft på et tidspunkt, hvor man har bygget forholdsvis få boliger. Det bedste tidspunkt at have gennemført en forhåndslåneordning på var i april sidste år, men det kan vi jo ikke leve af i dag, og så må det næstbedste simpelt hen være at få den forhåndslåneordning til at træde i kraft så hurtigt, det overhovedet kan lade sig gøre. For hvis vi ikke gør det, sker der bare det, at der kommer nogle byggearbejder i gang på grund af sæson osv., og så vil man bruge det som begrundelse for, at man ikke kan sætte forhåndslåneordningen i kraft.

Jeg synes, det er urimeligt, at folk på grund af de kurssvingninger vi har, undlader at igangsætte byggeri, fordi de ikke ved sikkerhed ved, hvad deres boligudgift er, når de er færdige. Det virker besynderligt på mig, at regeringen på den ene side vil stimulere beskæftigelsen inden for byggebranchen ved at give statslån, men på den anden side ikke vil være med til at gennemføre en så rimelig og enkel løsning som at sætte forhåndslåneordningen i kraft, om hvilken man i hvert fald ved, at den helt sikkert vil stimulere beskæftigelsen i byggebranchen, fordi det vil tilskynde masser af mennesker til at starte byggeri, som de hidtil har undladt, fordi de ikke kendte deres boligudgifter.

Jeg håber, at boligudvalget vil tage arbejdstøjet på og lade være med at skrive betænkning, før disse forslag er helt gennemarbejdede.

Boligministeren (Ove Hove):

Jeg skal starte med at beklage, at jeg ikke fra starten fik omtalt fremskridtspartiets forslag til lov om ændring af lov om realkredit-

[Boligministeren.]

institutter, det, der er betegnet lovforslag nr. L 10; det skyldes en misforståelse fra min side med hensyn til selve proceduren. Jeg vil imidlertid tillade mig at foreslå, at jeg giver ordførerne den skriftlige begrundelse for, at jeg må afvise dette lovforslag, som indeholder forslaget om forhåndslåneordningen, således at ordførerne kan læse det igennem på et senere tidspunkt, hvis denne praksis kan anvendes.

Så skal jeg sige tak for den fortrinsvis positive modtagelse af lovforslagene i øvrigt og for tilsagnet om, at man vil bearbejde forslagene nærmere under udvalgsarbejdet.

Jeg kan i den forbindelse oplyse, at lovforslagene har været forhandlet sammen med grund-ejerne og lejerne, sådan som hr. Johan Philip-sen efterlyste det. Jeg kan ikke med sindsro påstå, at disse parter direkte er taget i ed, men jeg kan da sige, at de i hvert fald kiggede meget dybt i øjnene.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Der er ikke mere på dagsordenen.

Medlemmer af folketinget Ole Henriksen, Gert Petersen og Ebba Strange har meddelt mig, at de ønsker til statsministeren at stille følgende:

Forespørgsel.

»Er det regeringens opfattelse, at den form, som arbejdsmarkedets overenskomstforhandlinger har fået denne gang, og som er afgørende præget af, at folketinget på forhånd fastlagde en lønramme, skal danne model for fremtidige overenskomstforhandlinger på arbejdsmarkedet?«

(Forespørgsel nr. II).

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:
Markedsudvalget (22/3 77):

Udtræder: Maisted

Ny stedf.: Jørgen Junior

Udtræder: Glensgård

Ny stedf.: Lawaetz

Udenrigsudvalget (22/3 77):

Udtræder: Mølgaard

Ny stedf.: Alice Hedegaard

Arbejdsmarkedsudv. (22/3 77):

Udtræder: Voigt

Nyt medlem: Arentoft

Undervisningsudv. (22/3 77):

Udtræder: Erhard Jakobsen

Ny stedf.: Mimi Jakobsen

Udtræder: Mimi Jakobsen

Nyt medlem: Ingolf Knudsen

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 23. marts, kl. 13 med følgende dagsorden:

- 1) *Spørgsmål til ministrene.*
- 2) *Første behandling af:*
Forslag til lov om Den Grafiske Højskole.
- 3) *Første behandling af:*
Forslag til lov om friskoler og private grundskoler m. v.
- 4) *Første behandling af:*
Forslag til lov om prøveforberedende enkeltfagsundervisning for voksne.
- 5) *Første behandling af:*
Forslag til lov om ændring af lov om kommuners og amtskommuners bidrag til statslige og private skoler og kurser, lov om fritidsundervisning m. v. og lov om styrelsen af kommunernes skolevæsen og af virksomhed efter lov om fritidsundervisning m. v.
- 6) *Første behandling af:*
Forslag til lov om ændring af lov om oprettelse af et socialforskningsinstitut.
- 7) *Første behandling af:*
Forslag til lov om ændring af lov om offentlig sygesikring. (Ændret sammensætning af det centrale forhandlingsudvalg m. m.).
- 8) *Første behandling af:*
Forslag til lov om ændring af lov for Færøerne om den offentlige sygeforsikring. (Begravelseshjælp, sygehusophold m. v.).

Mødet hævet kl. 18.38.